

Nazismul

Nazismul sau național-socialismul este o ideologie totalitară care a fost aplicată în timpul dictaturii naționaliste a lui Adolf Hitler în Germania între 1933 și 1945.

Hitler a devenit liderul Partidului Național Socialist German al Muncitorilor (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP)). Cuvântul nazism provine chiar de la prescurtarea numelui național-socialism (Nationalsozialismus). În momentul de față în Germania nazismul este interzis de lege, dar încă mai există grupări și chiar partide neo-naziste (care însă sunt ilegale). Ideologia național-socialistă afirmă că națiunea este cea mai importantă creație a unei rase; de aceea marile națiuni sunt creațiile unor mari rase. Teoria mai spune că marile națiuni se formează pe baza unei puteri militare, care crește din cultura rațională, civilizată. Iar o cultură bogată se obține doar la rasele cu o "sănătate" bună și care au ca trăsături curajul, agresivitatea și inteligența.

Națiunile mai slabe erau considerate rase "impure", deoarece acestea nu s-au putut păstra unite și de aceea au o cultură mai slabă. Naziștii considerau o greșeală evidentă permiterea sau încurajarea folosirii mai multor limbi în cadrul aceleiași națiuni. În continuarea acestui fir aparent logic, naziștii germani doreau foarte mult unificarea tuturor teritoriilor cu vorbitori de limba germană.

Națiunile care nu și-au putut apăra granițele de invadatori au fost considerate rase slabe sau "sclave". Acestea erau considerate că valorează mai puțin decât "rasele stăpâne". De aceea "rasele stăpâne" au nevoie de spațiu vital (Lebensraum), care era considerat un drept al lor; ele ar fi avut drept să facă uz de acest spațiu "vital", chiar omorând "rasele sclave" indigene.

În aceeași logică, rasele fără o patrie erau considerate "rase parazite", iar cu cât mai înstăriți erau membrii unei rase parazite, cu atât mai virulent era considerat parazitismul lor. O rasă "stăpână" putea, conform ideologiei naziste, să își mărească puterea prin eliminarea raselor parazite de pe teritoriul lor. Aceasta era justificarea teoretică a opresiunii și eliminării evreilor și a țiganilor, sarcină pe care majoritatea naziștilor o considerau drept datorie (neplăcută).

Ei considerau că religiile care recunoșteau aceste "adevăruri" erau religii "adevărate", iar cele care predicau iubirea și toleranța "în contradicție cu faptele" erau religii "false".

Persoanele care recunoșteau aceste teorii erau "lideri naturali", iar cei care nu le acceptau erau "sclavi naturali". "Sclavii", în special cei inteligenți, erau considerați răul societății, deoarece erau promotorii religiilor și ai doctrinelor politice "false".

În cartea "Lupta mea" (Mein Kampf), Adolf Hitler afirmă că ar fi ajuns la aceste concluzii prin observația atentă a politicii Imperiului Austro-Ungar.

Teoria economică nazistă se baza pe interesele locale imediate dar încerca și să se împerecheze cu concepții ideologice economice recunoscute pe plan internațional.

Politica economică internă era focalizată pe trei obiective principale:

eliminarea șomajului

eliminarea inflației devastatoare

extinderea producției de bunuri de larg consum pentru a îmbunătăți standardul (nivelul) de viață al claselor de mijloc și jos.

Toate aceste obiective ținteau spre îmbunătățirea situației Republicii de la Weimar și întărirea sprijinului partidului. În ceea ce privește evoluția economică, partidul a avut mare succes. Între 1933 și 1936, PNB al Germaniei a crescut cu o rată anuală de 9,5 %, în timp ce industria luată singură a crescut în medie chiar cu 17,2 %. Expansiunea economică a scos Germania din criza economică în care se afla după primul război, și a redus șomajul substantial în mai puțin de 4 ani. În același timp, consumul public a crescut anual cu 18,7 %, iar consumul privat cu 3,6 %.

Mare parte din această producție a fost îndreptată însă către mașinăria de război; de aceea, odată cu începerea războiului a început să se simtă din nou o presiune economică, dar nu atât de acută ca în timpul Republicii de la Weimar. Se pare că succesul economiei germane a fost unul dintre motivele pentru care societatea a fost de acord cu războiul.

Din punct de vedere internațional, partidul nazist credea că o conspirație internațională a marilor bancheri a creat criza economică din anii 1930. Capul acestei conspirații era considerat ca fiind un grup de evrei, ceea ce motiva încă o dată distrugerea acestei etnii în timpul Holocaustului. Aceste organizații ale bancherilor erau binecunoscute în acea vreme și se știa că puteau influența statele naționale prin extinderea sau retragerea creditelor. Această influență nu se limita la statele mici, precum stăruțele germane care au precedat crearea națiunii germane din anii 1870, ci putea privi chiar și marile puteri europene începând cu secolul XVI. De altfel multe corporații transnaționale din perioada secolelor XVI-XIX (Dutch East India Company, de exemplu) au fost create special pentru a se angaja în războaie în locul guvernelor, și nu invers.

Se poate deci spune că partidul nazist era împotriva puterii corporațiilor multinaționale față de statul-națiune. Această opinie anti-corporatistă era comună cu cea a partidelor politice de centru-stânga și chiar cu grupurile politice anarhiste din partea opusă în spectrul politic.

Este interesant de observat că partidul nazist avea o concepție foarte limitată despre economia internațională. După cum spune și numele național-socialist, partidul dorea să încorporeze resursele companiilor internaționale în Reich cu forța, și nu prin comerț.

Din punct de vedere economic, nazismul și fascismul au multe legături. Nazismul poate fi considerat ca fiind o subdiviziune a fascismului (toți naziștii sunt fasciști, dar nu toți fasciștii sunt naziști). Printre aceste idei economice se afla controlul complet al guvernului asupra finanțelor, investițiilor (alocarea de credite), industriei și agriculturii.

Totuși ambele sisteme continuau să existe, atât puterea corporațiilor cât și sistemul de economie de piață în ceea ce privește prețurile.

În loc ca statul să ceară companiilor bunuri din producția industrială și să aloce materiile prime necesare la producția lor (ca în sistemul comunist/socialist), statul plătea pentru aceste bunuri. Aceasta permitea prețului să joace un rol esențial în ceea ce privește informația în legătură cu lipsa de bunuri sau necesarul de capital în tehnologie sau munca pentru a produce bunuri.

De asemenea o structură sindicalistă superficială era prezentă în corporații - atât partidul fascist german cât și cel italian au început lupta politică fiind mișcări sindicale ale muncitorilor, dar devenind dictaturi (în cazul german, regim totalitar). Ideea s-a păstrat în timp, anume un control al statului pentru eliminarea conflictelor potențiale din relațiile dintre patronat și muncitori.

Toate aceste teorii au fost folosite pentru a justifica rezultatele totalitare, de ură rasială și opresiunea folosind toate mijloacele statului. Acestea sunt pe scurt:
Naționalism etnic, inclusiv definiția germanilor drept "rasă stăpână" (Herrenvolk)
Rasismul și antisemitismul
Anticomunismul
Anticlericismul
Eugenía (omorârea raselor "sclave" și a celor "parazite" pentru a purifica rasa "stăpână")

"Principiul conducătorului" (Führerprinzip) era un element cheie în ideologia fascistă, în care conducătorul simbolizează întruparea mișcării politice și a națiunii.

Cel mai proeminent nazist a fost Hitler, care a condus Germania drept Cancelar (= prim-ministru) între 30 ianuarie 1933 și până ce s-a sinucis la 30 aprilie 1945. El a împins Germania în Al Doilea Război Mondial și a fost responsabil pentru moartea a peste 20 de milioane de oameni precum și pentru Holocaust. În timpul lui Hitler, naționalismul și rasismul au fost combinate într-o ideologie și politică militaristă de stat care servea propriilor sale țeluri.

După război, mulți naziști importanți au fost judecați, condamnați, și unii chiar executați pentru crime de război și crime împotriva umanității în urma Procesului de la Nürnberg.

Simbolul nazist era svastica în sensul acelor de ceasornic. Aceasta era considerată de mii de ani ca fiind un simbol al norocului și al prosperității. Multe popoare din lume au (sau au avut) svastica drept simbol, inclusiv indienii, grecii, romanii, celții, evreii și dacii. Hitler se pare că l-a preluat prin filiera hindusă.

Relația dintre nazism și creștinătate poate fi descrisă ca fiind complexă și controversată. Hitler folosea simbolistica creștină pentru propriile sale scopuri, dar rămâne sub semnul întrebării măsura în care Hitler se considera creștin. Unii scriitori creștini îl considerau ateu, ocultist sau chiar satanist, iar familia lui Hitler se pare că avea și precursori evrei.

Mulți preoți catolici s-au opus nazismului din cauza incompatibilității lui cu morala creștină. La fel ca și oponenții politici, mulți din acești preoți au fost trimiși în lagăre de concentrare. Dar ierarhia superioară a bisericii inclusiv papa Pius al XII-lea a acceptat în relativă liniște această doctrină, și încă și în ziua de astăzi mai există interpretări în sensul complicității papei.

Nazismul este de multe ori confundat cu fascismul. Nazismul chiar preia unele elemente din fascism: dictatura, iredentismul teritorial și bazele teoriei economice. De exemplu, Benito Mussolini, fondatorul fascismului, nu era antisemit până să intre în alianță cu Hitler, de la care provine rasismul prezent în nazism. Dictatorul spaniol Francisco Franco folosea des cuvântul "fascist" pentru a desemna pe cei care se opuneau comunismului.

Către sfârșitul secolului XX, mișcări neo-naziste au apărut în mai multe țări din lume, ca de exemplu în Statele Unite, Germania și alte țări europene. Aceste tendințe sunt deseori asociate cu tinerii "skinhead". De asemenea, în multe țări din Europa vestică s-a observat în ultimul timp o creștere a importanței partidelor naționaliste (Austria, Franța; în Germania unele partide cu tendințe neo-naziste chiar au câștigat prin alegeri câteva locuri în parlamentele unor Land-uri; partidele clar neo-naziste sunt însă interzise prin lege). (by Jingsasw)